

Slovinci!

Ne udajmo se!!

Živio!!!



Slavjani!

Zjedinito se!!

Živio!!!



JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — —

Vsevladni bolnik.



Kudo pri hiši je tist'ga bolnika.
Ki svoje dni gospod je bil vsevladni;
In to, zlasti v bolezni nenavačni,
Ko silno ga po tuji jedi mika.

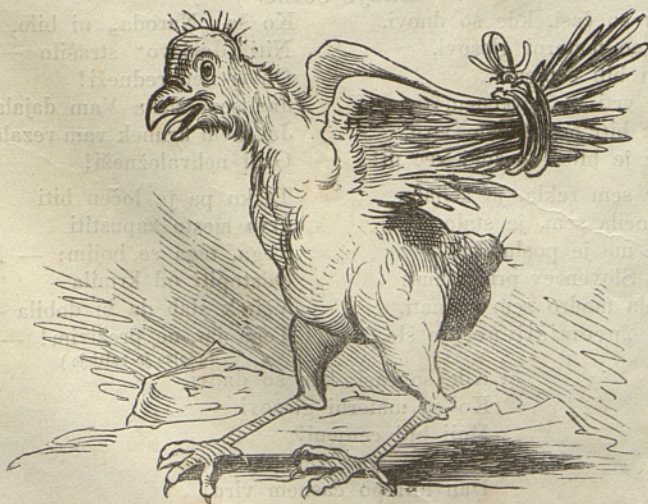
Zastonj vsa skrb umetnega zdravnika,
Recept mu v nejevolji piše zadnji.
Kar kdaj mu, mu lek je zdaj navadni,
Jedi strupene skleda prevelika.

Življenju smrt prerada je enaka;
Tud Avstrijo osoda tare taka,
Zastonj **federalizem** lek jej piše.

Pri silnem miku drage nemške kaše
Se bliža kon'c vsevladne majke naše.
Pa z Bogom! srečno pot ti na mrtviše.

AVSTRIJA.

Centralizem,



Dualizem,



in **Federalizem.**



Obširno začnemo Jurjevi pravdi popisovati v prihodnjem listu „Jadranske Zarje“, ktero Jurjevim naročnikom priporočamo. — Vsem našim prijateljem veselo novo leto!

Juri s pušo.

Juri s pušo pred porotno sodbo.

Državni pravdnik in pa „Juri s pušo“ sta se hudo sprla. Prvi je trdil in na vso silo trdil, da je Juri „kriv“; Juri pa, ki vé, da po konci hodi, nikakor ni hotel biti kriv. Ker se nikakor nista mogla o tej pravdi poravnati, sklenila sta takole: vsak naj si izbere šest mož, pa naj ti razsodijo: ali je Juri „kriv“ ali „nekriv“. I glej 16. in 20. t. m. so se ti možje zbrali. Državni pravdnik jim je dokazoval po vseh §.§.§.§.*) da je Juri „kriv“ i da mora biti „kriv“. Juri pa je prav sam z dušo i telesom tožbo odbijal i govoril: „Primaruha, le pogledite me, ali se ne držim po konci? pomislite tudi, da ne streljam samo kljunačev, ampak tudi druge ptičke, pri katerih se mora človek kakor — „plajbes“ držati. Da bi jaz bil „kriv“, kako lahko bi si pomagal — tak tepec vendar nisem, da ne bi si hotel sam pomoči — le z pikico dežmanovega masla bi se bil namazal, pa bi bilo pomagano. — Ker moj nasprotnik še ni prepričan, da nisem „kriv“, zato je moje mnenje tako, da ima morebiti on „prirorojeno“ ali samo „občasno“ bolezen v očesu, ktera ima to lastnost, da tisti, ktereга napade, vidi vse — narobe. Ta bolezen ima svoje gnjezdo na Dunaji, od kodar se kuži sedaj še samo v tiste dežele, v kterih stanuje še ščetinasto zverinsko ljudstvo, kakor je n. pr. v zemljah česke krone i na Slovenskem; ne govorim pa o tistih peslajnarih tem doli, — nu, kako se uže pravi — kjer je menda svet z deskami zabit — morebiti se jim pravi Kotarji, ti nek še človeško kri pijejo. Pa kaj vam bi vse to razlagal, saj veste, kako je to. Sodite tedaj, ali sem „kriv“ ali „nekriv“.

In vseh dvanajst izbrancev je reklo: Juri s pušo **Nekriv!** Juri pa je vzel puško in šel, kakor je prišel, pokonci se drže; pred njim pa so begali zajci iz grmov, lisice z lesjaki so se poskrivale in plašile se roparske tice, celo mačke so tako bežale, da so iz vseh piskrov župo zvrnole. Neko v deži izrejeno mače je požrlo strašno dolg nos, o katerem morebiti še pride na „gledišni oder“ strašno žalostna in strašno vesela igra.

*) Tudi po devetnajstem? Ha! ha! ha!, kako se lažete!

Stavec.

G R A N I T E

Za novo leto 1870.

Vladarjem: Manj pisave, manj vojakov, več cekinov, manj oblakov!

Ministrom: Niste Vi za nas, nismo mi za Vas!

Narodom: Drug družega ne tlačí, — bojte se božje šibe!

Uradnikom: Več novega duhá, manj starega prahu i črnila!

Vojakom: Korajžo in šnajt, pa teči, kader je cajt!

Dohtarjem: Odslej branite nas v domačem jeziku, če pa ne, pojte vsi za Turničkom!

Poslancem: Ne mara bi nam bolje pomagali doma pri pepelu!

Kmetom: Lepó molčíte, volno poterpíte, mošnje odprite, prijazno recíte: „Gospodje blagovolíte, kolikor želíte, tukaj vzemíte, in kmalu se vrníte!“ Po tem mošnje zaprite, do tal se prikloníte in na tiho zarjovíte: „Vsi Jurji s pušo Vas poberíte!“

Županom: Moški bodíte in pošteno ravnajte če ne, naj Bog Vam da tisoč sreč, nam bodo pa drugi všeč!

Nemcem: Ne stezajte jezika čez mejo, da ga Vam ne prikratimo!

Madžarom: Pečenke tudi nam dišijo, tedaj, baratom, prisedemo tudi mi!

Lahom: Če ne znate, kje ste domá, hočete kmalu zvedeti!

Čevljarjem: Smole Vam ne bodi tolikanj na sveti, kolikor jo imate na dreti.

Prihavcu: Oče ti sporočijo: Tebe nisem radi tega pošiljal v šolo, da bi po bratih udrihal. Šram te bodi! Vi pa, Slovenci, pošiljajte svoje otroke v take šole, kjer se učijo ljubezni do domovine in do matrinega jezika.

Dežmanu: Ne brusi preveč jezika, in ne krhaj preveč peres!

Kljunu: Tebi pa vošim glavo, ker kljuna brez glave ne kuhamo in ne pečemo.

Taborit.

„Novicam.“

Ker se z repo vedno pečate in gujilim krompirjem, Toraj 'z politike tud' vaše krompirjeve smrdí.

Telegram iz Ljubljane dne 18. decembra:

Canonicus honorarius klofutat opus.

Krakovska.

Gospôda je gospôda,
Nad mano le renčí;
Ko manjšega je roda,
Tem boljše ti brenčí!

Po krčmah in kavanah
Se veselí mirú;
Ne praša nič po ranah
Kmetiškega stanú!

Tečí pri lepi mizi,
In praska kak ukaz;
Po tem pa teče k Lizi
S cilindrom, frakom v vas.

Od Lize gré v gledišče
Razpne svoj respetin;
Tam novih zvezdic išče
Precartan Eve sin!

Dopoldne kam zajaha,
Popoldne Vam kvarta,
Na večer pa se baha,
Da Barba mu zvestá.

Oblečen je kaj krasno, —
Še ne pogleda me;
Za nič se smeje glasno, —
Plačeva pa za vse!

Poglej ga na deželi,
Drži se kakor spak!
Enak je le oméli
Ki najde kotíc vsak!

Ko beba Vam čenčuri,
A po domače ne;
S pajdašami nemčuri,
Z menoj ne moti se.

Na zadnje pa še tirja,
Da naj ga jaz čestím!
Pa tudi me ozmirja,
Ko ga v nemar pustím!

Vi plentani gospodje,
Ne maramo za Vas!
Nam kmetom ste Vi zlodje,
In boljši smo brez Vas!

Taborit.

K nemškutarju pride pisac službe iskat. „Ali si liberalen“? vpraša nemčur

„Sem.“

„Dokaži!“

Pisac: „Vpisan sem v 1 konstitucionalno društvo, bil sem pri 3 „verfassungstagih“, podpisal sem 9 adres zoper konkordat in raztrosil sem 27 laži zoper duhovne. Menda je dosti!“

Nemčur: „Oj ti šleva nemarna! Ti bi imel romati vsaj vsako leto enkrat k grobu svetega preroka Muhameda, vsak mesec enkrat k njegovim apostelnom na Dunaj, vsak teden bi moral snesti enega Slovana in vsak dan pretepesti enega Slovenca, kakor Šraj Muleja. Le poberi se!“

Kuhar.

Naš Jurček bil je sam domá,
Gospá mu je v somenj šla;
Kar pride znanec gladen ves,
Kot volk sestradan ali pes.

„Ah več ne morem dalje it',
„Če prej ne daš mi jest' i pit'.
„Le hitro hitro mi daj kaj,
„Da dušo si prevežem saj.“

Kak bi se znebil hudih stisk,
Zdaj tuhta Jurček: pa ko blisk
Mu dobra misel zablíšči,
Veseli poskoči, zakriči:

„Nu, brate! pa počaki mal'
„Bom koj priredil pa ti dal:
„Za zdaj pa druž'ga nimam nič,
„Ko v bur'ci moke par peščic.“

S police vzame lonček koj,
In kuri, da mu teče znoj,
Osóli, vsipa: „poc, plok, pok!“
Že napne šobe gosti smok.

„To bo polenta, močnik ne,
„Prilij mu vode da zavrè.“
Ko Jurče vlije: „plik, pek, pec!“
Že močnik jo zapoje prec.

„O Jurček! pojdi hruške peč',
„Nepravo je, kar je preveč,
„Preredek močnik izkipí,
„Pregosti pa se prismodí.“

Babje solze.*)

Kde so časi, kde so dnovi,
Ko so materni glasovi,
Moji bili cenjeni?
Čas vrti se v večnem tiru,
Dan hití po časnem viru,
Kar je bilo — zdaj več ni!

Kar sem rekla, je veljalo,
Odločila sem, je stalo,
Vse me je poslušalo. —
Jaz Slovencev prava mati
Znala modro sem ravnati,
Vse „premišljeno“ je šlo.

Ko še „Naroda“ ni bilo,
Niti „Jurjevo“ strašilo —
Oh ti neporedneži!
Jaz sem ziska Vam dajala,
Jaz sem kruhek vam rezala —
Grdi nehvalezneži!

Težko pa je ločen biti,
Prvo mesto zapustiti
Tega, tega se bojim; —
Odstopiti od krmila
Vžitek slab da bi dobila —
Tega jaz ne preživim! —
(Solze jo zalijejo.)

Kde so časi, kde so dnovi,
Ko so materni glasovi
Moji bili cenjeni?
Čas vrti se v večnem tiru
Dan hití po časnem viru,
Kar je bilo, zdaj več ni! —

*) Ko bi morebiti kdo naših p. n. bralcev utegnil misliti, da mi s tej baboj mislimo naše staričaste „Novice“, ne mogli bi mu braniti, ker — misli so svobodne, pri nas v Avstriji. —
Jurjeva klepetul'a.

POGOVORI.

Miha: Ti Jaka, kako pa je vendar to, da naši vojaki v Dalmaciji ne morejo zmagati in v vsakem boju vstajnikom pete i hrbet kažejo.

Jaka: To si lahko sam misliš, le premisli: Bokelji so divji ljudje, kakoršne si le misliti moreš, i naši vojaki so popolnoma omikani, krvoločni tudi niso kakor vstajniki, po eni strani se jih boje, po drugi jim pa tudi prizanašajo (za se: na vislicah), največ pa zato begajo, ker mislijo, ko bi se sprejeli, kar hitro bi jih začela bokeljska mrzlica tresti.

Miha: Ti praviš, da naši vojaki zato v Dalmaciji ne morejo zmagati, ker so vstajniki predivji, premalo omikani; pa n. p. Prusi so vendar bili zadosti omikani i so vendar zmagali naše vojake pri Kraljevem gradu.

Jaka: Pri Kraljevem gradu so se pa naši vojaki po starem nemškem pregovoru ravnali, ki pravi: „Der Gescheidte gibt nach“, po slovensko: Pamentniši se poda.

Miha: Ti mi bodeš vendar vedel povedati, kaj je vzrok bokeljske vstaje, ker o tem se toliko govori, da človek ne ve komu bi verjel.

Jaka: Tega so vladni možje krivi, kakor si morebiti večkrat slišal; slišal si gotovo že tudi star pregovor, ki pravi: Dobra mera i vaga v nebesa pomaga.

Miha: Ti sodiš da je vlada Dalmatincem morda preveč dobrotljiva bila.

Jaka: Ne segaj mi v besedo, dokler ti nisem vsega povedal. Pregovor, o katerem govorim, ni naši vladi vgoden. Reči bi še mogel: Dvojna mera i vaga v nebesa pomaga. Naša vlada je podobna onemu žitnemu kupcu, ki ima dva mernika, enega za nakupovanje, posebno velikega, drugega manjšega pa za prodajanje.

Miha: Ti praviš o kupcu, on mora imeti vendar nekaj dobička, posebno če žito dalje časa hrani, veliko mu ga tudi miši in podgane pojedó, potem bi imel zgubo ako bi z veliko mero nakupoval.

Jaka: Pustiva kupca ino povrniva se k vladi; ona ima tudi dva mernika, s prvim se merijo državni dolgovi, dače itd., po ti meri moramo dajati mi vojake itd. Po drugem veliko manjšem merniku se nam pa merijo naše pravice, to velja vzlasti nam Slovanom. To velja tedaj tudi Dalmatincem, oni so prejeli preveliko mero davkov, mladeniče morajo v vojake dajati, zato so pa prejeli silno pičlo mero narodnih pravic, in to je vzrok vstaje.

Miha: Žalibog, da je resnica, Slovan je zmirom berač. B.

A. Zakaj Dalmatinci našim nose režejo?

B. Zato, da ne bi predolgih domu prinesli.

Miče: Kaj je laška „coltura“?

Mate: Skrčena beseda, ki se cela izgovarja „coltellatura“.

Miče: Kaj pa bo v kratkem iz tiste razvpite nemške kulture, ki se nam Slovanom takó ponuja, kakor slabo blagó?

Mate: Za nas Slované tudi skrčena beseda, ki se glasi cela „makulatura“.

Miče: Kaj pa je magyarska kultura?

Mate: Tiste pa ne poznam, torej mi je skrita, i bi znala biti tudi skrčena beseda, ki se bere cela „ocultura“.

Miče: Ktera si ti zdi dakle najboljša?

Mate: Za Slována nobena, on si bode svojo uže sam napravil.

Miče: Naše sadanje ministerstvo si je menda vzelo tudi Meternihovo geslo: „Aprés moi le déluge.“ Kakó bi ti to v Slováščino prevel?

Mate: „Na prémo i v lužo.“ Saj ti je znano, kakó naši kmetje fanta, koji jim priseda, na prémo vežejo, in v lužo zvrčajo.

Miče: Lejte si no, kakó ti dobro francozki znaš.

Mate: Oui, oui, pa ministrom našim bi jo še bolje zabelil.

Miče: Si li čital v Laibacherici, da se jezikoslovska zbirka „des Herrn Cafov“ porabi za Wolfov slovar? Kakó bi ista tetka potem predstavila tale slovenski telegram: Auerspergovi vojaki, zapustivši Kotorsko okolico, bližajo se dragaljski soteski po nalogi Wagnerjevi?

Mate: Die Soldaten des Auerspergov verliessen die Umgebung von Kotorsko und ziehen sich gegen Dragaljski und Einöd nach der Ordre des Wagnerjev.

Miče: Pa kaj nij Laibacherica uradni list za Slovence?

Mate: Da da, zato pa takó dobro slovenski zna!

Miče: Si čul, kakó se je naš prijatelj Juri v svojej pravdi dobro i možato vedel zagovarjaje se sam, i porota (jury) ga je za nekrivega spoznala.

Mate: Slava njemu i porotnikom, pa saj si je bilo lahko misliti, da „jury“ ne bode „Jurja“ preganjal.

Miče: Nij dolgo kar sem čital v dunajskem časniku članek o ministerski krizi, o kojem je bilo rečeno, da Herbst prestopi v novi kabinet kakor „Sprechminister“. Kaka je pa ta prikazen?

Mate: Prijatelj, to je jako pomenljivo, i znači da bode Herbst kakor doslej tudi odslej mnogo besedi a malo dejanj imel. Jaz bi trdil, da vsi sadanji ministri so „sprechministri“, i z ozirom na „Dispositionsfond“ „Schreibministri“, nam pa je treba „Tha tministrov.“

Bog Te srečna!

Motto: Quem dii oderunt, pedagogum fecerunt.

Šulfuksin je že pozvonil
Sile zvon je zazvenčljal,
Kdor do zdaj ni dvojke dobil
Bode „čacek“ mu jo dal;

Kajti zdaj še pride ura
Ura strašna res za vse,
Ki se grška bo kultura
Trosila med učence. — —

Tam u klopi tik sedijo
Zbrani osmošolci že
Vsi debelo se gledijo,
Ker „pedant“ jim bliža se.

Kaj bo s tega, pasja dlaka,
Misli vsak si sam za se,
Če bo že nas vsaka sraka
Trapila ko sužnike.

Zdaj iz glave se učiti
Zdaj predstavljat dobro znat.
Razven tega pa pustiti
Z glave kožo si jemat'.

Saj več nismo El'mentarci
Ki držijo na rokó,
Ampak zdaj smo Gymnaz'jalci
„Uns zu frozeln“ — je grdó.

Pst! - zdaj tiho! - nekdo pride
Šolska vrata se odpro,
Velka groza vse obide
Čacek miga že z bradó.

Položivši „haustoršlisel“
In pa nož na mizo tje,
Pride še mu le na misel,
Da jim reče: Vsed'te se!

Potlej vzame knjige strašne
Ki jim prav'jo „katalog“
Ter prebirati v njih začne
Oziráje se okrog.

Zbere koj si svoje žrtvo
Ki ga danes mučil bo,
Ino reče precej črstvo:
Vi, povejte zdaj mi to!:

Kak se sklanja ime „ego“
Kak prestavlja se „mèn-dè“,
Kak v aoristu ima „lego“,
Kak se pravi to „àn-mè“?

Učenc dobro odgovarja
Ker študiral je — se vé,
Čacek pa ga vedno zmerja,
Da to tako tù ne gre.

To se vse drugač prestavlja
In aorist 'ma „elega“.
O gospod! učenc ponavljja,
Kurc'jus ima „éleksa.“

Molčite mi brž na mesti!
Znal bom vendar bolje jaz,
Zdaj pa koj se znate vsesti,
Tertiam classem habeas.

Tak preteče cela ura
Vsaki dvojčico dobi,
Salamenska oj kultura
Grška vendar le si ti.

Scer vse nič ne bi storilo
Ko bi sam kaj v glav' imel,
Pa ker sam je motovilo
Mislim da b' tako ne smel.

Potrpljenje mora imeti
Vsak učitelj z učencem,
Ne pa z njega kožo dreti,
Da je trn u peti vsem.

Ta „exempl“ zna si vzeti
Vsak učitelj mlad in star,
Da ne dà se vse koj streti
Tud' napravit' hitro kar!

Dr. Konfucius.

DOPISTI.

Peking na Kitajskem. Juri, jaz se prav dobro počutim, kako pa ti?*) — Tukaj imaš nekaj kitajskih novic. Znani Slamorezec kuha „šmir“ v nekej grapi poldrugo uro zunaj mesta. Ljudje trdijo, da prav dober šmir napravi, in ima tudi patent. Sedaj kuha šmir za vozove naših prvih mandarinov, ki se bodo nekam daleč peljali, tako daleč, da jih več ne bo nazaj. Govori se, da gospá ustava umira, če že ni umrla, — toraj morajo njeni služabniki k pogrebu. Kaj ne, Juri, to se spodobi. Pri Kitajcih pa je navada, da na grobu pokojne gospé pokolejo vse služabnike, nekterim pa le „čope“ porujejo, kakor jih bodo tudi le tim. A kdor pri Kitajcih nima čopa, se ne smé prikazati na politično štrenišče, da bi štrene belil. Po tem takem bodo možje ob tlá. Ljudje se pogovarjajo, da teh mož ni škoda nič, kajti eden jim

*) Hvala, zelo me veseli, da sem se porotnikom spovedal, absolucijo dobil, i nemčurjem i lahurjem kremplje potrgal. Ali veste, kako debele solze sem točil, ko je državni pravdnik tako jeremijadal o strašnej bitvi na Jančem, kako drzovito so Slovence ljubljanskim turnarčkom „fano“ i bobenček iztrgali, salamensko jih namahali in revčke v beg zapodili! — Bogu se usmili, kakošen je vendar sedanji slovenski svét!

Juri.

je preiskrin eden prijesensk, eden preveč zajčij eden pregluh, enega so pa po nerodnosti povozili, ko so v Kalamacijo „furali“ ali vozarili. Tudi mojemu gospodu se šop tanjša, pa ni čuda, ker ga vedno kdo popade zanj. Ne davnaj je nek Slovenjong tako neusmiljeno ga zgrabil in stresel, da je siromak krvavo gledal in zeleno kašljal. „Za božjo voljo, saj ima dosti“, prosil sem zanj, „boste ga pa še pozneje kedaj pograbili, če že ni drugače.“ In pet dni ter pet noči je gospod hrepal i stokal za pečjo. Saj pravim, ta človek v vsako reč nos vtakne, in ne jenja prej, dokler kaj ne iztakne. To je ena, druga pa je tale:

V prastarih kitajskih listinah sem našel preimenitno zgodovinsko drobtino. Nek misijonar nemškutarske kulture je bil v starodavnem času dospel tudi v kitajsko cesarstvo, in oznanovaje nemškutarsko omiko je ljudem obečal, da pridejo v nebeško državo, če sprejmo njegovo kulturo. A narod se mu je v zobe smejal, češ: bedak, kaj pa trobezgaš, mi smo že tako v nebeškej državi, pojdi naprej. Misijonar ta se je pisal za Šreystolng-a. Tukaj na Kitajskem se je fanatik sprl bil z nekim domačinom, Mulikong-om, in da bi mu dokazal, da nemškutarska kultura je edinopravna, vzdignil je gorjačo, in prav dobro ž njo namahal ubozega domačina, potem pa dejal mu: „**To maš!**“ In od takrat se ga je prijelo imé „**T o m a ž.**“ Juri, prosim, povedi to slovenskim jezikoslovcem, da se ne bodo lasali in kloftali zaradi korenike tej besedi. Tomaž veljá pri Kitajcih za priprošnika ob viharju, blisku in tresku. — Da ne pozabim: Naš najviši mandarin, „tepežar ali poštimovec nebeške države“, se je spreobrnul, in Ulriha izbral za svojega patrona ali varuha.

Dobro se imej Juri, in pozdravi mi vse tiste, ki bodo po meni vprašali, ter njim povej, da mi je že precej dolg „čop“ zrastel.

Národní postopač.

Dragalj v Dalmaciji. Hvala Bogu, sedaj imamo sopet luč i nekaj več hrane kot poprej. Prav tenka nam je že pela, tižol je ropotal in godrnjal po želodecu, kakor bokeljski strah med skalovjem. Radi bi bili Turjaku napravili bakljado, pa nismo imeli s čim, in tudi sprejeli ga nismo tako, kakor se spodobi tacemu, in sicer zato ne, ker je mož prezgodaj, — nenadoma pritekkel k nam. Moj tovariš, stojé na obzidju, je vskliknil: „Pogledite no, ta hitri voz gré, šnelcug; v prvem vozu, če prav vidim, se pelje nek general, ali vidite peresa na krampu.“ Pa Bokeljci so res hrusti, malo je manjkalo, da niso šnelcuga dotekli in zadržali; pač bi bili čuden „šmoren“ napravili ž njega. Turjak se je par dni pri nas pomudil, potem pa vrnil doli nekam. Sedaj smo sopet zaprti, in le po tihotapski pridemo

do naših, pa nazaj. Turjak je dejal: „Fantje, če bo huda sila, naj pa kdo stopi na zid in me pokliče, in koj bom „pritekel“ na pomoč; če bi pa tolovaji bokeljski mene utegnili vstavljati, da bi mi ušesa odtrgali in nos odrezali, tedaj bodite pa vi tako dobri, in pridite naproti, in potem bomo vkupaj tekli, da bo kraji čas, gori ali doli jo bomo užgali, kamor bo kazalo. No, pa z Bogom, fantje, nič ne marajte, le korajžo, in pa nikar naj vas ne bode strah; če pa ravno kaj pride, kak „bokeljski parkelj“, tedaj pa naredite „generalmarš“, ki sem ga bil jaz zložil in v „pete“ ali na „note“ postavil. **Národní postopač.**

Laško. Ker celjskim nemčurjem cilindrov stare šege že pomankuje, usmilili so se nam v srce ti ubogi uradniki, tergovci, usnarji, mesarji, krčmarji in čevljarji, in sklenili smo tedaj, take cilindre stare šege zopet prodajati. Vendar bi jih še ne prodajali, pomislivši da so spominki nekdanje zavarovalnice nemške inteligencije, a prav zarad tega smo k temu primorani, ker dobro vemo, da jih silno potrebujejo v pivarnici, ker ž njimi stregó konjske fige celjskih ustavovernežev. — Kdor jih tedaj kupiti želi, naj se oglasi pri fantih iz Rečice in Maliča.

„Brencelj.“

Da poslušal starih ne bi ti „Novice“
Ki so jezne name te spustit' prtile;
Da drugam obračal raj bi svoje sile,
Svetoval sem ti kot dobrohotni stric.

Mojej puši ne primanjka večih tic,
A za muhe nijsó strele moje čile.
Tud pušice tvoje ne bi me ranile,
Ker je puša večja, jačja od pušic.

Torej „Brencelj“ ne zaganaj se več vame,
Kajti puša moja nosi strel i „blisk“
I da sprožim le, gotovo se mi vname.

Ako me razsrdiš bode vrisk i pisk,
In potem ti še „Novice“ stare same
Ne pomorejo iz pretežavnih stisk.

Juri s pušo.

Listnica vredništva.

Gosp. J. K. v T. pri K.: Žal nam je, da nikakor Vam ne moremo ustreči, ker se preteklega pol leta še nam niso poplačali troški za tisk in pošiljatev. Ceno smo postavili najnižjo nadejaje se, da bomo imeli zelo veliko naročnikov, ali — zmotili smo se. V prvem polletu je bilo nad 2000 naročnikov, v drugem pa le 800, če tudi je bil list večji, boljši i na vsako stran bolj zanimiv, i smo celo na Hrvaško pošiljali nad 100 tiskov. To je tudi vzrok, da bo prihodnje leto „Juri“ zopet le enkrat na mesec izhajal. — Vsem čest. gospodom, ki nas so duševno iz blage volje podpirali, izrekujemo srčno zahvalo ter prosimo še v prihodnje pomoči.

Vabilo na naročbo.

Juri bo prihodnje leto zopet hodil s pušo po slovanskem svetu. Uže letos je ustrelil marsiktero mrčesče, odslej bo pa še hujši. Kar se je metal z državnim pravdnikom i ga slavno zmagal, vzrastel mu je pogum in pridobil si je tovarišev i prijateljev celo armado, kakorsnje še stari Napoleon ni imel, ko je šel na Rusa. To se vé, da ima **Juri** toliko možganov v glavi, da ne pojde na Rusa, če prav ne bi se branil — rubljev. **Juri** posebno rad lovi divje zverine, katerim se pravi: nemčurji in lahurji. Te prihodnje leto vse polovi in v gujjišče zakoplje. To mu bo toliko laže, ker je bajé začelo hudo smrdeti blatnovaško maslo, s katerim so te zverine namazane. **Juri** letos zato še ni mogel vseh poloviti, ker so se preveč na solnecu grele; res pa je pri vsem tem, da jih je uže letos zelo luna trkala. Kaj bode še le pozdaj, če jim solnce zaide ter jih luna obsije.

Ker so pa naših Perunov čepine tudi uže nekako prhle, naročil si je **Juri** škatico rumene žavbe za té, da jim ohrani život, dokler bo še mogoče, vendar je to zelo težaven posel, ker **Juri** je še mlad, kakor jutranja zarja, kedar vshaja na Adriji, te čepine pa so uže silno stare, tedaj jako izkušene i modre.

Cile konje, ki znajo dobro voziti, ima sicer **Juri** zelo rad, ali iskre bo metal na bajse, ki so z vozom v blatu obtičali. da ga zdaj ni mogoče več izvleči,

Poleg tega bode **Juri** práv slovenski korenjak, z šalo, smehom i satiro bo hodil po Slovenji ter njene raztrgane ude šival, da bo poprej cela; nobenemu kljunu, ki bi jo hotel razdrupati, jesti ne dá, ampak vsacega zakuje v hrmetično taško.

Kdor hoče, da ga sprejme **Juri** v posebno i mogočno svoje varstvo, naj mu pošlje:

za tri mesece 30 kr., — za pol leta 60 kr., — i za celo leto 1 f. 20 kr.,

da bo imel za poliček vina i za prah. — Ker je pa njegov prah, kateri dobiva iz graviranih plošč, zelo drag, on ga pa veliko potrebuje, zato mu gotovo ne boste za zlo jemali, da bo po novem letu **samo enkrat v mesecu**, i sicer vsako **drugo** nedeljo meseca na lov hodil; nalovi tako več i bolj rejene divjačine ter jo bode tudi bolj ukusno kahal, nego je bilo to doslej mogoče. Zato se vsem prav zelo priporoča

Juri s pušo.

Po novem letu bo izhajala „**Jadranska Zarja**“ v večej obliki kakor doslej, tudi dvakrat na mesec, 1. in 3. nedeljo; cena se jej ne poviša.

Uredništvo stori vse, kar je mogoče, da bode list dober; zato prosi obilne gmotne i duševne podpore.

Prihodnje leto bode, kakor kažejo vsa znamenja, Slovanom sploh, pa tudi Avstriji osodopolno leto; političnih vprašanj ne bode manjkalo. Tudi Slovani na Adriji bodo, zapleteni v ta vprašanja, morali se bojevati za svojo narodnost, ktera se jim hoče vničiti. „**Jadranska Zarja**“ bo tedaj imela veliko in sveto nalogo v duševnem boji pobijati krivice, ki se Slovanom godé i braniti prirojene njegove pravice.

„**Jadranska Zarja**“ velja: za celo leto 1 f. 20 kr., za pol leta 60 kr. i za četrť leta 30 kr.

Tisti gg. naročniki, ki še dalje želé dobivati „**Jurja s pušo**“ in „**Jadr. Zarjo**“, naj hoté kakor hitro mogoče to naznaniti pod napisom: „**G. H. Martelanec**, vrednik v Trstu“, ker bomo v prihodnje **samo toliko iztisov** napravljaljati, kolikor treba za naročnike.